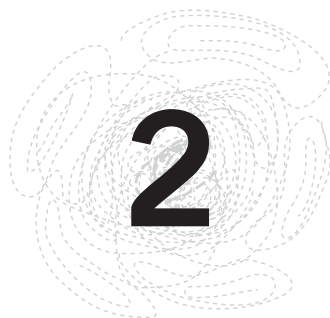

Ked' mi Corey včera večer poslal správu o dnešnom stretnutí, ozval sa prvý raz po niekoľkých mesiacoch. Sedela som pri počítačovom stolíku a pozorovala mravca, ktorý mi liezol po palci na nohe.

Mravec bol sám, kmital vľavo, vpravo, hore, dolu, hľadal potravu alebo priateľov. Z tej samoty sa zdal zmätený. Alebo ho vzrušovala novoobjavená sloboda. Mimovoľne som rozmyšľala, prečo je sám. Mravce zvyčajne putujú s celou armádou.

To, že ma zaujala mravcova momentálna situácia, bolo jasným znamením, že potrebujem vyjsť z bytu. Po tom, čo som strávila taký dlhý čas zavretá pri starostlivosti o mamu, som sa bála, že keď vyjdem na chodbu, budem rovnako zmätená ako ten mravec. *Vľavo, vpravo, dnu, von, kde sú moji priatelia, kde je jedlo?*

Mravec mi zliezol z palca na drevenú dlážku. Zmizol pod stenou vo chvíli, keď mi prišla správa od Coreyho.

Keď som pred niekoľkými mesiacmi nakreslila v piesku čiaru, dúfala som, že pochopí – prestali sme spolu spávať a najvhodnejším spôsobom kontaktu medzi literárnym agentom a jeho autorom je mail.

Správa znela: *Stretneme sa zajtra o deviatej v budove Pantem Press, 14. poschodie. Máme ponuku.*

V správe sa nespýtal na mamu. Neprekvapilo ma to. Jeho nezaujímam o všetko, čo sa netýkalo jeho práce a jeho samého, bol dôvodom, prečo už nie sme spolu. Jeho ľahostajnosť ma neoprávnene podráždila. Nič mi nie je dlžný, ale mohol aspoň predstierať účasť.

Včera večer som mu neodpovedala. Vypla som mobil a hľadala som na štrbinu medzi stenou a dlážkou – na tú, kde zmizol mravec. Ktovie, či v stene nájde ďalších mravcov, alebo či je samotár. Možno je ako ja a pociťuje k iným mravcom averziu.

Ťažko povedať, prečo mám takú hlbokú, paralyzujúcu averziu k ľuďom, ale keby som si trúfla na odpoveď, povedala by som, že je to priamy následok toho, ako zo mňa bola mama vystrašená.

Vystrašená je asi silné slovo. No ako dieťaťu mi nedôverovala. Mimo školy ma dôsledne držala od ľudí, lebo sa bála, čo by som mohla vyviešť pri svojich námesačnických epizódach. Tá paranoja sa preniesla až do mojej dospelosti a podpísala sa na mne. Som samotárka. Mám veľmi málo známych a skoro nijaký spoločenský život. To je dôvod, prečo je toto prvé ráno, keď som vyšla z bytu až po týždni od chvíle, čo mama zomrela.

Predstavovala som si, že moja prvá cesta povedie na miesta, ktoré mi chýbali, napríklad do Central Parku alebo do kníhkupectva.

Určite som nepredpokladala, že sa ocitnem tu, stojac v rade vo vestibule vydavateľstva, v duchu sa modliac, že nech je tá ponuka akákoľvek, zaplatím z nej nájomné a ne-

vystahujú ma. No som tu, kde ma od bezdomovectva alebo ponuky práce, vďaka ktorej sa budem môcť obzrieť po novom bývaní, delí jedno stretnutie.

Pohľad mi padne na hladkú bielu košeľu, ktorú mi Jeremy požičal na toalete oproti cez ulicu. Dúfam, že nevyzerám smiešne. Možno to ustojím, akoby pánske košele nadmernej veľkosti boli znakom dajakej novej tip-top módy.

„Pekná košeľa,“ prehodí ktosi za mnou.

Pri zvuku Jeremyho hlasu sa obzriem a v šoku ho zbadám.

Sleduje ma?

Prichádza rad na mňa, a tak podám členovi bezpečnostnej služby vodičský preukaz a potom sa pozriem na Jeremyho. Do oka mi padne jeho nová košeľa. „Nosíte v zadnom vrecku rezervné košele?“ Nie je to tak dlho, čo mi dal tú, ktorú mal na sebe.

„Môj hotel je len o ulicu ďalej. Šiel som sa prezliecť.“

Jeho hotel. To je sľubné. Ak býva v hoteli, asi tu nepracuje. A ak tu nepracuje, asi nie je vo vydavateľskom odvetví. Neviem, či by som chcela, aby v ňom bol. Netuším, s kým sa mám stretnúť, a dúfam, že to nijako nesúvisí s ním potom, čo sme ráno zažili. „Znamená to, že v tejto budove nepracujete?“

Vytiahne preukaz a podá ho členovi bezpečnostnej služby. „Nie, nepracujem tu. Mám stretnutie na štrnástom poschodí.“

No prosím.

„Aj ja,“ poviem.

Po perách mu preletí letmý úsmev a zmizne tak rýchlo, ako sa zjavil, lebo si zrejme spomenul, čo sa stalo na druhej

strane ulice, a uvedomil si, že na úsmevy je ešte skoro. „Aká je možnosť, že ideme na to isté stretnutie?“ Berie si späť preukaz a člen bezpečnostnej služby nás nasmeruje k výťahom.

„To neviem,“ odvetím. „Nepovedali mi konkrétne, prečo sem mám prísť.“ Vojdeme do výťahu a on stisne gombík na štrnástu poschodie. Obráti sa ku mne, vyberie si z vrec-ka kravatu a uväzuje si ju.

Môj pohľad priťahuje jeho obrúčka.

„Ste spisovateľka?“ spýta sa.

Prikývnem. „A vy?“

„Nie. Moja žena píše.“ Poťahuje si kravatu a konečne je na mieste. „Napísali ste niečo, čo by som mal poznať?“

„Pochybujem. Moje knihy nikto nečíta.“

Našpúlil pery. „Na svete nie je veľa osôb, ktoré by sa volali Lowen. Viem si zistiť, aké knihy ste napísali.“

Prečo? Naozaj si ich chce prečítať? Pozrie na mobil a začne doň ťukať.

„Nepovedala som, že píšem pod svojím menom.“

Neodtrhne pohľad od mobilu, kým sa neotvorí dvere na výťahu. Pohne sa k nim a vo dverách sa ku mne obráti. Podvihne telefón a usmeje sa. „Nepíšete pod pseudonymom. Píšete pod menom Lowen Ashleighová, čo je zhodou okolností meno autorky, s ktorou sa mám o pol desiatej stretnúť.“

Konečne ten úsmev, a hoci je krásny, už ho nechcem.

Vygooglel si ma. A i keď stretnutie má byť o deviatej, nie o pol desiatej, zdá sa, že o ňom vie viac než ja. Ak ideme na rovnaké stretnutie, naše náhodné zoznámenie na ulici sa zdá dosť podozrivé. Lenže šanca, že obaja sme na tom istom mieste v tom istom čase, nie je až taká nepredstaviteľ-